

Les carcasses

Tomàs Verdú

TEATRE
bromera

Premi Ciutat d'Alcoi de Teatre Pep Cortés

1
23/45/75

(Mentre el públic entra a la sala, s'observen els tres personatges a l'espai escènic: ESTE, EIXE, i AQUELL. ESTE juga a la Play, EIXE munta uns LEGO i AQUELL, enfront d'un micròfon, taral·leja el que semblen ser uns boleros. Una vegada tot el públic entra, excepte algun o alguna que, de segur, irromprà amb la funció ja començada, intentant no fer soroll i no distraure i, per tant, fent molt més soroll i distraient, els personatges comencen el text.)

AQUELL. Hola, tinc 75 anys i soc un superheroï jubilat.

ESTE. Aquell té 75 anys, diu que és un superheroï jubilat i no és el meu iaio.

AQUELL. Vivim junts i no soc el seu iaio. Ni Eixe és el meu fill.

EIXE. Tinc 45 anys, vivim junts, treballo en un supermercat i no soc el seu fill.

ESTE. Eixe treballa en un supermercat, vivim junts i tampoc és mon pare.

EIXE. Si fora ton pare no et deixaria ser un intent de youtuber.

ESTE. Soc youtuber i tinc 23 anys.

AQUELL. Este *intent* de youtuber té 23 anys i és el meu company de pis. Vivim en el mateix pis, format per un conjunt de rajoles unides per suors malparlades. Vivim en este pis, en esta llar, en este domicili, en esta casa, en este habitatge, en esta morada.

ESTE. En esta morada a vegades fa pudor de clavegueram.

(Sona música rock a la llunyania, com si vinguera d'un altre pis, llar, domicili, casa, habitatge o morada.)

AQUELL. Vivim de lloguer en esta morada que a vegades fa pudor de clavegueram, i no som família. Tampoc som la mateixa persona. Que quede clar. No som la mateixa persona, en un temps diferent, com si una dramaturgia injectada d'anacronisme ens corporificara per a conuiu en escena/

EIXE. En la seua històrica casa de més de cent anys, que no interessa a ningú/

AQUELL. Sí, ni eixes merdes que s'estilen ara des de... Això que sona és *rock*?

ESTE. Sí, sona com música *rock* trista. Deu ser el veí.

AQUELL. Doncs són les huit de la vesprada ja...

EIXE. Ja, no sé...

AQUELL. Ni eixes merdes que s'estilen ara des de l'escriptura contemporània vella i *caduca*. No. Només som companys de pis. Res més que compis.

ESTE. Compis.

EIXE. *Homies*.

ESTE. *Homies*?

EIXE. Sí, *homies*.

ESTE. *Homies?*

EIXE. Sí, *homies*! Companys de pis.

ESTE. *Homies* no vol dir això. *Homies* significa ser col·legues.

EIXE. Ah, pensava que volia dir 'companys de pis'. *Home. Homies.*

ESTE. No, no és això.

AQUELL. Doncs tampoc som *homies*. Ser companys de pis no ens convertix en *homies*. Sona més fort el *rock* trist, no?

ESTE. Sí.

EIXE. No és *rock* trist. És *rock* alternatiu. *Indie*.

(EIXE surfeja amb el seu cant amateur els acords rockers de Sidonie que traspunten a prop, però a la llunyania.)

EIXE. «Sé, buscas el calor de un largo abrazo porque han cortado la calefacción. Nunca estaremos tan cercanos en veinte metros cuadrados de amor. Es maravilloso, oh, oh.»

AQUELL. Cantant això, l'únic que fas és donar suport a la competència.

EIXE. És cert, perdó.

AQUELL. *(Taral·leja un bolero.)* A Eixe li fascina el *rock* trist. Li agrada amelar-se en la tristesa mentre constrüix els seus diorames de LEGO. Agranar, cuinar i netejar els vidres. És qui més temps passa a casa.

ESTE. Aquell, per contra, és qui més sol estar a casa.

Regar les plantes, despenjar la roba estesa i rentar els plats. Segons diu, pot volar, però encara no ho ha demostrat. Espere que ho faci prompte.

EIXE. Este espera ansiosament que Aquell vole prompte per a poder filmar-lo i així veure si aconsegueix alguns seguidors més. Desconeix quin tipus de contingut oferir als seus dèset subscriptors. Fregar el terra i poc més. És, sens dubte, qui més temps passa a casa.

AQUELL. Els tres som qui més temps passem a casa. Això sí, cada u s'ordena la seua part de la nevera. No tenim prou confiança com per a grapejar el que l'altre es clava a la boca. Encara no som *homies*... Crec que hauríem de conèixer-nos millor. Anem-nos-en a pegar una volta i així ens coneixem un poc més. Perquè, a casa, al final, només apareixen les misèries de cada u. I no m'abellix que em foteu la nit. Si me la foteu, que siga en un altre lloc, que a casa ja me la fot jo a soles.

ESTE. ...D'acord, va :)

EIXE. Vinga, anem-nos-en :)

AQUELL. :)

(Ixen del pis...)

JA ENS CONEIXEM UN POC MILLOR

(...i ràpidament hi tornen a entrar.)

EIXE. Bé, ja ens coneixem un poc millor.

ESTE. Sí.

AQUELL. Bona nit... Seguiu sonant la músi/

ESTE/EIXE. Adeu.

(La música rock indie generacional amb pinzellades de tristor continua sonant, però no està aïllada. Una atmosfera sonora de carrer es compacta. El rock melancòlic conviu amb motors furiosos de vehicles. Bous mecànics rojos amb els números 8, 34, 67 o C3, amb el cartell de «Complet», bramulen. Trepitjades cansades, trepitjades alegres a la caça de rebaixes; sons d'aus, la majoria coloms famolencs; l'obre-tanca de portes automàtiques; la música que emana dels comerços i dels seus interiors asèptics es contamina entretalladament. Música que pretén fer-te sentir especial: punxin-punxin-punxin-punxin; ring-rings de bicicletes; converses telefòniques; captaires oblidats i anul·lats; clàxons; les queixes de les huit del matí que s'ajunten amb les queixes de les nou, i les de les

deu, i les de les onze, i les de les dotze, i les de la una, i les de les dos, i les de les tres, i les de les quatre, i les de les cinc, i les de les sis, i les de les set, i les de les huit, i les de les nou, i les de les deu, i les de les deu i mitja de la nit i alguna queixa esporàdica de les dotze. I demà, una altra volta el mateix. Una altra volta el mateix. Una altra volta el mateix. Una altra volta el mateix. Tot este rebombori humà i de coloms famolencs de burilles, o qualsevol cosa mig mengívola, es concentra i pega voltes i voltes i voltes i voltes fins a centrifugar-se a tota velocitat. El centrifugat s'atura en sec. Piiiii. Fi del programa de rentat mixt.)

(Paral·lelament a l'acotació anterior, ESTE i EIXE entren a les habitacions respectives, deixant AQUELL amb la paraula a la boca. Finalment entra en la seua. Cada u, al seu rotllo, intenta gaudir d'algun tipus d'intimitat irreal. Mentrestant, l'habitatge es contrau lentament. També s'expandix. Respira. Respira. Respira. El pis respira al seu ritme, però mai s'expandirà tant com allò que, en un principi, ja estava expandit. Els fonaments tremolen com el flam que t'agradaria menjar-te damunt del cos que també desitges tastar. Un «piiiviii» atura en sec la respiració. ESTE, EIXE i AQUELL ixen de les habitacions.)